

per iguala; lo que vol dir, que sols igualant-se tots els veïns, el metge recaudaria la mínima de 500 pessetes. Essent així, mentre hi hagi en els pobles el règim de la iguala *solament podran tenir el dret d'escollir el metge*, si escollir-lo vol dir no igualar-s'hi, els veïns dels pobles o partits mèdics de densitat de població superior a 1,500 a 2,000 ànimes, o sigui en els pobles on hi hagin més d'un metge; per altra part *serà obligació* de tots els veïns contribuir amb la seva iguala a sostenir el metge que regenti aquell partit. Perquè de no ésser així, ens trobarem freqüentment que serà lletra morta lo de partits mèdics en els pobles de densitat inferior a 1,500 ànimes.

Que això és imposar el metge als veïns i coartar la llibertat de tenir-lo al seu gust? No. Perquè al client, amb tot i pagar una quota (iguala) per tal que el poble tingui a tot hora un facultatiu, sempre li queda el dret d'anar a buscar-ne un altre que el visiti quan estigui malalt.

Què passa amb els Secretaris, Mestres nacionals i Rectors? No paguem tots els seus sous per mitjà de les contribucions de l'Estat?

És discutible si agafant al peu de la lletra lo que segurament no és concepte del Dr. Mestres, el metge que regenti un partit mèdic de densitat inferior a 1,500 ànimes, *pot no acceptar la iguala* amb la conseqüència, dins un règim de iguala, d'arribar a negar els seus serveis aquí els hi demani.

Perque no negareu que si un veí no s'avé a pagar la contribució fixada de sosteniment (iguala), moltes vegades amb manifesta mala intenció, en bona ètica nosaltres podríem negar-li els serveis. Som obrers i avui cap obrer es deixa obligur. Ja tornarem sobre aquest punt.

Crec en canvi que en una perfecta limitació de partits mèdics, el metge té, *no* el dret, sinó *la obligació* de fixar el màxim de famílies que, atenint-se als interessos de la clientela i les conveniències i possibilitats del metge, formaran el seu partit mèdic.

Tots els companys convindran que és excessiu el compromís d'assistir, sobre tot en èpoques de malalties, en visita domiciliària 400 o 450 famílies, que és el que venen a representar les 2,000 ànimes que com a màxim posem per un partit mèdic (poso el promig de 5 persones per família) i en canvi si les iguals són remuneradores, els ingressos que produeixin aquestes 400 són suficients per a cobrir les conveniències i possibilitats econòmiques del metge. Apart

d'això, el metge té obligació de fixar el màxim del seu partit mèdic: 1.^{er}, per no veure's obligat a fer visites *a lo bastiaix*, de metge, com ja diu la gent; 2.^{on}, per a crear noves places allà on ho permeti el número i capacitat contributiva del client, i per tant, donar vida a un altre company i evitar-nos el pagament de quotos del segur per a metges que quedin sense partit (acord IV de la ponència esmentada).

Tornem enrera. Pot el metge que regenti un partit mèdic tipus, o sigui de densitat inferior, força inferior a 2,500 ànimes, negar els seus serveis al client que, *amb* o *sense* mala intenció, no hagi volgut igualar-s'hi?

En contestar distingirem dos casos:

1.^{er} Si el no igualar-se és per voler córrer el risc de no haver de menester al metge i establir-se (cosa molt humana) la quantitat fixada per la iguala; però amb la intenció de servir-se del metge del partit el dia que estigui malalt, *absolutament, no*.

2.^{on} Si el no igualar se és amb l'intent de despreciar els serveis que li pugui demanar demà, *podríem* negar-nos, pero *no devem* negar-nos, i no devem per humanitat primer i per no ferir susceptibilitats ni enemistar-nos amb el company que, havent-lo assistit en determinades ocasions, no pogués tornar-hi per impossibilitat material o per ésser demanats en fulminant insult de la malaltia que patís.

Per totes aquestes raons, si tenim ganes de fer bé la limitació de partits, crec jo que convindria (deixant egoismes i pors ridícules a part) establir la unificació de tarifes d'iguala per cada comarca, que bé podria ésser a base d'establir 5 classes de contribuents i aproximadament com la que s'acompanya, i comproment-nos tots els metges a servir com a regles de Deontologia o de relació interproessional unes bases de reglamentació del servei suplicat en partits mèdics diferents dels que cada u regenti i que per mode indirecte arribarien a obligar als veïns de manifesta mala intenció vers el metge (als eterns busca raons dels pobles petits), a pagar-li al metge la quota de sosteniment (iguala) que els correspongués.

Fent-ho així, viuríem amb la independència que ens correspon, seríem una classe digna i valdria la pena que ens preocupéssim del compliment de la nostra missió, a la vegada que econòmicament potser seríem alguna cosa i podríem tirar endavant la mutual que els humils, els pobres, aquells que més ho necessiten (els